

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania K. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.
o prawo do zasiłku chorobowego i zwrot nienależnie pobranego zasiłku
chorobowego oraz odsetki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 listopada 2016 r.,
skargi ubezpieczonego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt VII Ua (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Ł. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 24 października 2012 r. w ten sposób że ustalił, iż K. J. przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okresy od 4 do 12 lipca 2009 r., od 5 do 19 marca 2010 r., od 24 maja do 6 czerwca 2010 r., od 6 do 20 sierpnia 2010 r., od 16 do 24 października 2010 r., od 26 listopada do 8 grudnia 2010 r., do 25 stycznia do 11 lutego 2011 r., od 24 marca do 19 kwietnia 2011 r., od 24 maja do 7 czerwca 2011 r., od 18 do 30 czerwca 2011 r., od 21 lipca do 20 sierpnia 2011 r., od 6 do 28 września 2011 r., od 13 października do 25 listopada 2011 r., od 9 do 24 grudnia 2011 r. oraz od 30 grudnia 2011 r. do 6 stycznia 2012 r., a ponadto uznał, że zasiłki chorobowe pobrane przez

wnioskodawcę w tych okresach nie są świadczeniami nienależnymi i nie obciąża go obowiązek ich zwrotu w kwocie 353,97 zł za okres od 4 do 12 lipca 2009 r. oraz w kwocie 9.517,96 zł i odsetek w kwocie 1.705,99 zł za pozostałe okresy (punkt I ppkt 1 i 2).

W wyniku częściowego uwzględnienia apelacji organu rentowego, Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 3 lutego 2015 r. zmienił powyższy wyrok w pkt I ppkt 1 i 2 w ten sposób, że: przyznał wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za okresy od 4 do 12 lipca 2009 r., od 26 listopada do 8 grudnia 2010 r., od 21 lipca do 20 sierpnia 2011 r. oraz od 30 grudnia 2011 r. do 6 stycznia 2012 r. (pkt I ppkt 1); ustalił, iż zasiłki chorobowe pobrane przez wnioskodawcę w okresach wskazanych w ppkt 1 nie są świadczeniami nienależnymi (pkt I ppkt 2); ustalił, że wnioskodawca nie jest obowiązany do zwrotu ustawowych odsetek od nienależnie pobranych zasiłków chorobowych za okres poprzedzający doręczenie zaskarżonej decyzji, tj. do dnia 30 października 2012 r. (pkt I ppkt 3); oddalił odwołanie w pozostałej części (pkt I ppkt 4); oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt II).

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku skarżący zaskarżył powyższe orzeczenie Sądu drugiej instancji w zakresie pkt I ppkt 1 i 2, „to jest zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł.”, wnosząc o stwierdzenie jego niezgodności z prawem.

Skargę oparto na zarzutach naruszenia przepisów prawa procesowego, tj.:
a) art. 382 w związku z art. 235 § 1 k.p.c. przez dokonanie ustaleń odmiennych od przyjętych przez Sąd pierwszej instancji bez przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, a w związku z tym naruszenia art. 45 i 176 ust. 1 Konstytucji przez pozbawienie wnioskodawcy prawa do sprawiedliwego rozpoznania sprawy i do sądownictwa dwuinstancyjnego;
b) art. 259, art. 259¹, art. 260 i art. 430 k.p.c. przez przyjęcie *a priori*, że osoby bliskie wnioskodawcy nie mogą być świadkami a dowód z ich zeznań należy traktować z dużą ostrożnością, podczas gdy powołane przepisy nie uzasadniają takiego wniosku.

Skarżący wskazał, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 382 w związku z art. 235 § 1 k.p.c., art. 45 i 176 ust. 1 Konstytucji, art. 259, art. 259¹, art. 260 i

art. 430 k.p.c., podniósł, że wydanie zaskarżonego wyroku spowodowało szkodę w łącznej kwocie 9.954,20 zł powstałą na skutek obowiązku zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami za okres od 31 października 2012 r. oraz stwierdził, że nie było możliwe wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych z uwagi na wartość przedmiotu sporu oraz brak podstaw do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Ponadto skarżący zgłosił wnioski dowodowe „na okoliczności wskazane w treści skargi”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części. Zaskarżając wyrok częściowo, skarżący powinien określić zaskarżoną część nie tylko w aspekcie podmiotowym, ale i przedmiotowym. Wskazaniem takim Sąd Najwyższy pozostaje związany, zgodnie bowiem z art. 424¹⁰ k.p.c. nie może orzekać poza granicami zaskarżenia oznaczonymi przez stronę. Precyzyjnie określony zakres zaskarżenia musi pozostawać w zgodzie z podstawami skargi i ich uzasadnieniem, wskazanym przepisem prawa, z którym zaskarżona część wyroku jest niezgodna, czy też szkodą, którą spowodowała zaskarżona część wyroku, to jest z kolejnymi wymogami konstrukcyjnymi skargi wymienionymi w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Wysoki stopień sformalizowania skargi powoduje, że jej elementy konstrukcyjne ujęte w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą pozostawać we wzajemnej harmonii. Rozdźwięk pomiędzy nimi jest wystarczający do odrzucenia skargi, jako niedopuszczalnej, bo niewypełniającej ustawowych wymagań (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2015 r., II CNP 39/14, LEX nr 1648700).

Jak już stwierdzono, jeżeli wyrok jest zaskarżony w części, obowiązkiem wnoszącego skargę jest wyraźne i dokładne oznaczenie części zaskarżonej. Częścią zaskarżoną może być więc tylko ta, która według skarżącego jest niezgodna z prawem i jest dlań źródłem szkody. Z powyższego wynika, że prawidłowo oznaczony zakres zaskarżenia może przesądzić o dopuszczalności skargi.

Sąd drugiej instancji częściowo uwzględnił apelację organu rentowego, orzekając w oznaczonym zakresie co do istoty sprawy (art. 386 § 1 k.p.c.). Oznaczając w skardze zakres zaskarżenia, wnioskodawca jako zaskarżone wskazał dwie części wyroku Sądu drugiej instancji, tj. zmianę polegającą na ilościowym ograniczeniu okresów, za które przyznano prawo do zasiłku chorobowego (pkt I ppkt 1) oraz ustaleniu, że zasiłki pobrane za te okresy nie są świadczeniami nienależnymi (pkt I ppkt 2). Jest to więc rozstrzygnięcie korzystne dla wnioskodawcy, a w konsekwencji przeciwko temu rozstrzygnięciu nie mogą kierować się ani podstawy skargi i ich uzasadnienie, ani wskazane przez skarżącego przepisy prawa, z którymi wyrok ma być niezgodny, ani tym bardziej twierdzenia o wywołaniu szkody, skoro ta część wyroku nie może być dla wnioskodawcy jej źródłem.

Rozstrzygnięciem, przeciwko któremu kierują się zarzuty skargi jest rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego co do istoty sprawy o częściowym oddaleniu odwołania (pkt I ppkt 4). Właśnie to rozstrzygnięcie jest dla skarżącego niekorzystne, obejmuje bowiem okresy, o które Sąd Okręgowy ograniczył prawo wnioskodawcy do należnie pobranych zasiłków chorobowych w stosunku do okresów ustalonych wyrokiem Sądu pierwszej instancji. Rozstrzygnięcie o częściowym oddaleniu odwołania nie zostało jednak wskazane w skardze jako zaskarżone, a - jak wyżej wskazano - oznaczonym przez stronę zakresem zaskarżenia Sąd Najwyższy jest związany.

Ukształtowanie przez ustawodawcę skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, tak co do formy jak i treści, jako pisma procesowego wyjątkowo sformalizowanego, wyklucza poczytywanie jej wad konstrukcyjnych za niedokładności niestanowiące przeszkody do jej rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.